

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **A. J.**, narozený dne X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 10. 2023, č. j.: CPR-34153-3/ČJ-2023-930310-V244

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 10. 2023, č. j.: CPR-34153-3/ČJ-2023-930310-V244, jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, Ředitelstvím služby cizinecké policie zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j.: KRPA-289670-14/ČJ-2023-000022-ZAM. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku.

2. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z důvodu vykonávání pracovní činnosti vykazující znaky zaměstnání ve smyslu § 178b odst. 1 z.p.c. v návaznosti na zákon č. 435/2004 Sb., zákon o zaměstnanosti, a zákon č. 262/2006, zákoník práce (dále jen „z.p.“), aniž by k této činnosti měl platné povolení.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v žalobě namítal, že z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá, jakým způsobem správní orgán I. stupně popsal a zdůvodnil naplnění znaků zaměstnání, resp. závislé práce vyplývající z § 2 odst. 4 z.p., a to konkrétně výkon práce ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, osobní výkon práce zaměstnance pro zaměstnavatele, výkon práce podle pokynů zaměstnavatele a jménem zaměstnavatele, výkon práce za mzdu, plat, nebo jinou odměnu za práci, výkon práce v pracovní době nebo jinak stanovené nebo dohodnuté době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě a výkon práce na náklady zaměstnavatele a na jeho odpovědnost.
4. Žalobce uvedl, že z odůvodnění nalézacího správního orgánu vyplývá pouze to, že se žalobce dopustil jednání naplňujícího skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 z.p.c., aniž by tento závěr náležitě odůvodnil a aniž by popsal, v čem přesně spatřuje naplnění znaků závislé práce. Poukazuje na to, že nebyl policejním orgánem vytěžen k otázce odměňování, pracovních pomůcek, svého vedení, pracovní doby či místa výkonu práce.
5. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná v dané věci plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, stejně jako na rozhodnutí správního orgánu I. stupně; tvrdí, že v rámci řízení byl shromážděn dostatek relevantních podkladů. Žalovaná má za to, že se v rámci vedení správního řízení podrobným způsobem vypořádala se všemi skutečnostmi, které v prvostupňovém řízení vyšly najevo, jakož i s námitkami, které ve svém odvolání vznesl žalobce. Žalovaná je přesvědčena, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony i ostatními právními předpisy a ze své strany neshledala žádné porušení zákonných ustanovení. Žalobu proto navrhla zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

7. Dne 28. 8. 2023 byla hlídka Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort vyslána k prošetření možného neoprávněného výkonu pracovní činnosti na území České republiky, již se měl dopustit řidič osobního automobilu, když prostřednictvím platformy Uber přijal objednávku a poskytl taxislužbu figurantům Magistrátu hlavního města Prahy. Hlídka cizince (žalobce) ztotožnila a vyzvala jej k předložení povolení k výkonu pracovní činnosti na území České republiky. Žalobce vypověděl, že má pouze pracovní kontrakt se společností Bukhara city s.r.o.; tuto smlouvu však nemá u sebe, ale může zavolat kamarádovi, který ji přiveze. Hlídka vyčkala na příjezd tohoto kamaráda, ovšem ani on smlouvu nepřivezl. Řidič hlídce předložil pojištění

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

vozidla, polský a uzbeký výpis z rejstříku trestů a výpis z evidence vozidel taxislužby. Jelikož nemohl doložit žádné oprávnění pro výkon pracovní činnosti, byl hlídkou zajištěn (úřední záznam ze dne 28. 8. 2023, č. j.: KRPA-289670-1/ČJ-2023-000022-ZAM, úřední záznam o zajištění cizince č. j.: KRPA-289670-2/ČJ-2023-000022-ZAM).

8. Figuranti předali hlídce podklady z kontrolní jízdy, jejichž součástí jsou fotografie žalobcova profilu a záznamů jejich jízd v aplikaci Uber (podkladové materiály č. j.: KRPA-289670-6/ČJ-2023-000022-ZAM).
9. V rámci svého výsledku dne 28. 8. 2023, z něž byl vyhotoven protokol (č. j.: KRPA-289670-10/ČJ-2023-000022-ZAM), žalobce za přítomnosti tlumočníka mj. uvedl, že skrze platformu Uber pracuje již od 1. 3. 2023; žádnou smlouvu s touto společností nemá, pouze se registroval do aplikace. Klienti většinou platí za jízdy kartou přes aplikaci, někdy v hotovosti. Uber si bere 25 procent z ceny jízdného, a dále si nějaká procenta strhává společnost Bukhara city s.r.o. Bukhara city s.r.o. je společnost, která poskytuje taxislužbu a která jej vyplácí za uskutečněné jízdy jednou týdně v neděli platbou na účet. Placen je od počtu jízd, dostává asi 70 procent částky, kterou klienti zaplatí. Ze svého příjmu si platí veškerý provoz auta a své náklady; auto má půjčené od kamaráda. K práci služby taxikáře si nevede žádné účetnictví ani evidenci; veškeré jízdy jsou uloženy v mobilní aplikaci, ale neví, za jak dlouho jsou dohledatelné. Ze svého příjmu neodvádí žádné daně z příjmu, zdravotní ani sociální pojištění ani jiné poplatky, jelikož má pobytovou kartu v Polsku. Nemá živnostenský list ani pracovní povolení pro práci na území České republiky, ani o ně nežádal. Práci řidiče taxislužby mu poradili známí; jeho hlavním motivem bylo vydělat si peníze, protože živí rodinu v Uzbekistánu, má manželku a tři děti. Není mu známa žádná překážka pro vycestování, v České republice nemá žádné příbuzné ani nikoho, vůči komu by měl vyživovací povinnost, žádné vazby zde nenavázal; do Uzbekistánu se může vrátit za rodinou. Protokol podepsal jako správný a úplný.
10. Dne 29. 8. 2023 vydalo Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky ve věci závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, e. č. ZS56431, podle něž je vycestování žalobce možné, neboť neshledal důvody ve smyslu ustanovení § 179 z.p.c., které by jeho vycestování do Republiky Uzbekistán znemožňovaly.
11. Dne 29. 8. 2023 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí; nechtěl se k nim dále jakkoli vyjádřit ani navrhnout žádná doplnění (č. j.: KRPA-289670-13/ČJ-2023-000022-ZAM).
12. Následně vydal prvoinstanční orgán (Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy) ve věci rozhodnutí, č. j.: KRPA-289670-14/ČJ-2023-000022-ZAM, jímž žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku.
13. Dne 3. 9. 2023 podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž uvádí, že je viněn z neoprávněného výkonu závislé činnosti, aniž by však byly jakkoli popsány parametry tohoto údajného zaměstnaneckého vztahu. Společnost Bukhara city s.r.o. je společností disponující tzv. flotilou vozidel taxislužby. K výkonu této činnosti vlastní potřebné živnostenské oprávnění a zpravidla tak poskytuje zájemcům prostředky pro výkon jejich vlastní výdělečné činnosti, sama však řidiče nezaměstnává. Pokud tedy správní orgán zjistil, že žalobce využíval aplikaci Uber, kde byl registrován coby člen flotily uvedené společnosti, tak tyto skutečnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

nevypovídají nic o tom, že by se dopouštěl výdělečné činnosti ve formě nelegální práce. Provedeným dokazováním tak nebylo prokázáno, že by byl žalobce zaměstnancem uvedené společnosti. Správní orgán danou společnost nijak nekontaktoval ani neověřoval, zda žalobce nedisponuje živnostenským oprávněním, resp. pracovní smlouvou, nepokoušel se smluvní titul zajistit pro účely dokazování. Provedené dokazování tak neodpovídá skutečnému stavu věci a žalobce navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

14. Dne 9. 10. 2023 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, v němž se ztotožňuje se závěry učiněnými správním orgánem prvního stupně a napadené rozhodnutí potvrzuje. Provádění dalšího dokazování shledává nadbytečným, zejm. s ohledem na výpověď žalobce do protokolu. Zdůrazňuje, že jednou z hlavních úloh právních předpisů v této oblasti je regulovat přístup cizinců na trh práce v České republice, zejm. z důvodu ochrany pracovního trhu ve prospěch českých občanů, jakož i cizinců, kteří jsou zde legálně zaměstnáni. Dodává, že žalobce není držitelem žádného oprávnění k pobytu ani k výdělečné činnosti vydaného Českou republikou. Žalobce coby účastník řízení tak nebyl oprávněn k výkonu výdělečné činnosti na území České republiky, a to ani závislé ani samostatné, neboť k tomu nedisponuje žádným právním titulem. I pokud by se v jeho případě jednalo o samostatnou výdělečnou činnost a nikoli o závislou práci, stále by došlo k naplnění téže skutkové podstaty. S ohledem na obsah spisového materiálu má nicméně žalovaná za prokázané, že se v případě účastníka jednalo o zaměstnání bez příslušného povolení. Ze strany účastníka se jednalo o činnost záměrně výdělečnou, společnost Bukhara city s.r.o. jej pravidelně vyplácela podle počtu odvedených jízd. Soustavnost činnosti lze dovodit z toho, že účastník sám potvrdil, že výkon této činnosti byl od počátku jeho cílem, pracoval nejméně od března 2023. Ze spisového materiálu je zřejmé, že si účastník byl protiprávnosti svého jednání jednoznačně vědom; charakter jeho práce neodpovídal výkonu samostatné výdělečné činnosti, ale činnosti závislé.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
17. Dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1. z.p.c., je možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění cizince až na tři roky *„je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“* Skutkové podstaty jmenované v tomto bodě postihují škálu jevů, které spojuje prvek protiprávního výkonu nebo zprostředkování výdělečné činnosti.
18. Jak správní orgán I. stupně i žalovaná ve svém zdůvodnění především zdůraznily, z výpovědi žalobce je zcela nepochybné, že jeho motivem pro výkon práce řidiče taxislužby

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

byla snaha vydělat si peníze, což ostatně žalobce sám několikrát potvrdil. Zdálo by se tedy, že naplnění ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 bylo již tímto dostatečně prokázáno, bez nutnosti posoudit povahu žalobcovy činnosti. Jak však uvedl NSS v rozsudku č. j.: 7 As 98/2010-67, z rozhodnutí správního orgánu o správním vyhoštění „*musí být jednoznačně seznatelné*“, které z uvedených skutkových podstat jmenovaných v tomto ustanovení cizinec svým jednáním naplnil. Nelze proto uzavřít, jak žalovaný okrajově poznamenává, že bez ohledu na to, zda se v žalobcově případě jednalo o výdělečnou činnost závislou či samostatnou, došlo k naplnění téže skutkové podstaty, protože jde o skutkové podstaty rozdílné, byť zákonodárcem podřazené pod stejný bod. Je proto třeba náležitě posoudit, zda se v žalobcově případě jednalo o výkon práce závislé či nikoli.

19. Závislá práce je definičně vymezena v § 2 z.p., který stanoví, že: „(1) *Závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. (2) Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.*“
20. Znaky závislé práce obsahuje pouze odstavec první; odstavec druhý pouze určuje, za jakých podmínek má být závislá práce vykonávána. Není-li tedy některý prvek jmenovaný v odstavci druhém v posuzovaném vztahu přítomen, neznamená to *ipso facto*, že se o závislou práci nejedná; charakteristiky v odstavci druhém nemusí být, na rozdíl od odstavce prvního, splněny kumulativně. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j.: 6 Ads 46/2013-35 ze dne 13. 2. 2014 konstatoval, že přítomnost jednoho či více prvků jmenovaných v odstavci druhém může však být významnou skutečností pro posouzení existence subordinačního vztahu mezi oběma stranami.
21. Při posuzování naplnění první skutkové podstaty v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 z.p.c. se soud nejprve zabýval samotnou povahou činnosti žalobce. Ten působil jako řidič na platformě Uber. Jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j.: 5 As 267/2018-68 ze dne 30. 4. 2021 „*[činnost vykonávanou na základě platformy Uber lze považovat za provozování taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 zákona [č. 111/1994 Sb.] o silniční dopravě.*“ Pro dopravce provozující taxislužbu přitom dle ustanovení § 21 odst. 3 téhož zákona platí, že dopravce je povinen zajistit, aby práci řidiče taxislužby vykonávala osoba, která je s dopravcem v základním pracovněprávním vztahu, není-li touto osobou dopravce sám nebo jeho registrovaný partner či manžel, a aby tato osoba byla držitelem oprávnění řidiče taxislužby.
22. Z přiložených fotografií záznamů figurantských jízd v aplikaci Uber vyplývá, že žalobce byl v aplikaci registrován jako řidič pro dopravce Bukhara city s.r.o. Tato skutečnost není nijak v rozporu s tvrzením žalobce, že společnost Bukhara city s.r.o. je společností disponující flotilou vozidel taxislužby, která k provozu taxislužby vlastní potřebné živnostenské oprávnění. Argument žalobce, že společnost zpravidla pouze poskytuje zájemcům-řidičům prostředky pro výkon jejich vlastní výdělečné činnosti, avšak samotné řidiče nezaměstnává, nicméně dle názoru soudu neobstojí.
23. Předmětné tvrzení by bylo předně v rozporu s požadavky kladenými na dopravce provozujícího taxislužbu dle § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě uvedenými výše. Je-li společnost Bukhara s.r.o. v aplikaci Uber registrována jako dopravce, a je tedy dopravcem provozujícím taxislužbu ve smyslu tohoto zákona, tak vůči ní žalobce coby řidič musí být

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

ve vztahu zaměstnaneckém. Zamýšlel-li by žalobce na platformě Uber působit jako osoba samostatně výdělečně činná a vozidla společnosti Bukhara city s.r.o. si pouze pronajímat, volil by cestu žádosti o registraci na této platformě jako samostatný dopravce, nikoli jako řidič pro třetí právnickou osobu.

24. Tento způsob registrace by mu zároveň umožnil získávat platby za uskutečněné jízdy přímo od společnosti Uber, nikoli prostřednictvím společnosti Bukhara city s.r.o. Ve své výpovědi do protokolu žalobce uvedl, že jej společnost Bukhara city s.r.o. vyplácela jednou týdně podle počtu odvedených jízd. Z částky, kterou za jízdu zaplatil koncový zákazník, si po odečtení poplatku za zprostředkování služeb pro platformu Uber přitom společnost Bukhara city s.r.o. dále strhávala blíže neurčenou část. Z výše uvedeného dle soudu jednoznačně plyne, že společnost Bukhara city s.r.o. měla nad prostředky, které žalobci vyplácela, kontrolu. Stejně tak jí tento způsob vyplácení odměny za práci umožňoval dohled nad počtem a délkou odvedených jízd. Na základě výpovědi žalobce lze rovněž vyloučit, že by strhávanou částku vnímal např. jako nájemné za užívání osobního automobilu (ten měl dle svých slov pouze půjčený od kamaráda). Soud proto má za dostatečně prokázané, že vztah mezi žalobcem a společností Bukhara city s.r.o. byl založen na podřízenosti žalobce a nadřízenosti dopravní společnosti.
25. Druhým ze zákonných znaků, který odlišuje závislou práci od samostatné výdělečné činnosti, je, že zaměstnanec odvádí práci jménem zaměstnavatele. Zde je třeba poznamenat, že výkon práce řidiče taxislužby skrze platformu Uber činí tento znak ve vztahu ke koncovému zákazníkovi oslabeným, a to proto, že interakce koncového zákazníka při sjednávání a hodnocení služeb probíhá výhradně skrze tuto platformu. Vztah žalobce vůči společnosti Bukhara city s.r.o. v tomto kontextu lze tedy z pohledu zákazníka chápat jako podružný, protože zákazník poskytovanou taxislužbu vnímá primárně jako službu poskytovanou společností Uber. Bez ohledu na to však soud odkazuje k výše uvedeným skutečnostem, tedy že společnost Bukhara city s.r.o. je v rámci platformy Uber jednoznačně uváděna jako dopravce, se všemi právy i povinnostmi, které z tohoto postavení plynou. Žalobce byl registrován pouze jako řidič této dopravní společnosti, tedy neodváděl činnost jménem svým, ale jménem společnosti Bukhara city s.r.o.
26. Stejným způsobem soud nahlíží i na otázku osobního výkonu práce pro zaměstnavatele. Chtěl-li by se žalobce nechávat při výkonu své činnosti zastupovat třetí osobou, mohl by tak činit pouze jako dopravce poskytující taxislužbu, nikoli jako řidič pro dopravce jiného. Tento poměr by se nutně musel odrazit i ve způsobu, jakým by byl v aplikaci registrován.
27. Z této skutečnosti je možno dovodit i otázku výkonu pracovní činnosti dle pokynů zaměstnavatele. Jakkoli žalobce nebyl v této věci detailněji vytěžen, již samotný způsob, jakým se do aplikace Uber registroval, jak práci vykonával a jakým způsobem za ni pobíral odměnu, vypovídá o tom, že společnost Bukhara city s.r.o. si byla jednoznačně vědoma, že žalobce na platformě Uber nevystupuje jako samostatný dopravce, ale že u ní působí jako řidič a že je srozuměn se způsobem výplaty odměny za práci, přestože není zjevné, proč by tento způsob úpravy vztahů měl být pro žalobce výhodný, mohl-li by působit jako osoba samostatně výdělečně činná. Výše uvedené okolnosti proto dávají dostatečný důvod domnívat se, že žalobce jednal v souladu s pokyny společnosti Bukhara city s.r.o. a pod jejím vedením.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

28. Soud dále přihlédl k tomu, zda v žalobcově případě došlo i k naplnění zákonných podmínek výkonu závislé práce. S odkazem na výpověď žalobce a výše uvedené závěry soud považuje za zcela nepochybné, že žalobcova činnost byla úplatná, že jeho hlavním motivem k výkonu práce řidiče taxislužby bylo vydělat si peníze a že převody peněžních prostředků na účet žalobce prováděné v pravidelných týdenních intervalech dle počtu odvedených jízd byly odměnou za práci ve smyslu § 2 odst. 2 z.p.
29. Ustanovení § 2 odst. 2 z.p. dále uvádí, že závislá práce má být vykonávána na náklady a odpovědnost zaměstnavatele. Ve své výpovědi do protokolu žalobce uvedl, že auto má půjčené od kamaráda, náklady na provoz vozidla si platí sám. Jak však vyplývá ze správního spisu, provozovatelem osobního automobilu, který žalobce využíval, je společnost Bukhara city s.r.o., která jej žalobci k výkonu jeho pracovní činnosti poskytla. Částku, kterou si společnost Bukhara city s.r.o. z pravidelné výplaty žalobci pro sebe strhávala, by za určitých okolností mohla být interpretována jako nájemné za poskytnutí vozidla k dočasnému užívání, v žalobcově případě pro tento výklad ovšem nic nesvědčí. Z žalobcovy výpovědi vyplývá, že se přinejmenším domníval, že má auto půjčené, tedy že za jeho užívání nikomu neplatí. Nikde ve své výpovědi neuvedl, že by část finančních prostředků, kterou si pro sebe Bukhara city s.r.o. ponechávala ze zisku z uskutečněných jízd, byla jako nájemné sjednána; vypověděl pouze, že jej tato společnost vyplácí a že si z ceny jízdného „odvádí nějak[á] procenta“. Nejméně část nákladů spojených s poskytováním taxislužby proto nesla společnost Bukhara city s.r.o. coby dopravce. To, že si žalobce část nákladů spojených s provozem automobilu hradil sám, svědčí spíše o nedokonalém uspořádání vztahů mezi ním a předmětnou dopravní společností, než že by bylo důrazným popřením všech znaků závislé práce uvedených výše.
30. K otázce úpravy odpovědnosti soud s odkazem na obecnou úpravu přepravy osob a věcí dle § 2550 an. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, poznamenává, že přepravní podmínky podrobněji stanovující rozsah odpovědnosti dopravce nejsou součástí správního spisu. V návaznosti na výše uvedené však zdůrazňuje, že v posuzovaném případě byla dopravcem poskytující taxislužbu společnost Bukhara city s.r.o., nikoli žalobce. Veškerá ustanovení přepravních podmínek upravující odpovědnost dopravce ve vztahu ke koncovému zákazníkovi by proto dopadala na společnost Bukhara city s.r.o. jako provozovatele taxislužby, nikoli na žalobce.
31. Poslední z podmínek výkonu závislé práce uváděné v § 2 odst. 2 z.p. je výkon práce v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, případně na jiném dohodnutém místě. Zde je třeba vzít v potaz specifický ráz výkonu práce řidiče taxislužby. Ze své povahy se jedná o činnost s široce vymezeným místem výkonu práce (nikoli pouze na pracovišti zaměstnavatele) a s typicky flexibilní pracovní dobou. Absenci určení, resp. prokázání obsahu těchto ujednání mezi oběma stranami proto soud v tomto případě nepovažuje za podstatné.
32. Z posouzení soudu je tudíž zřejmé, že žalobce byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Obstojí rovněž odůvodnění žalované ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Jakkoliv byl především zdůrazněn aspekt výdělečné činnosti, v napadeném rozhodnutí je na s. 3 an. alespoň stručně odůvodněno naplnění znaků závislé práce, jež zároveň vyplývá z údajů obsažených ve správním spisu.
33. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. listopadu 2023

JUDr. Václav Kočka-Amort, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.